ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (piata komora)

z 13. septembra 2010 *

Vo veci T-193/06,

Télévision française 1 SA (TF1), so sídlom v Boulogne-Billancourt (Francúzsko), v zastúpení: J.-P. Hordies a C. Smits, advokáti,

žalobkyňa,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: C. Giolito, T. Scharf a B. Stromsky, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

* Jazyk konania: francúzština.

ktorú v konaní podporuje:

Francúzska republika, v zastúpení: G. de Bergues a L. Butel, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastník konania,

ktorej predmetom je návrh na zrušenie rozhodnutia Komisie K(2006) 832 v konečnom znení z 22. marca 2006 o opatreniach na podporu kinematografie a audiovizuálnej tvorby vo Francúzsku (pomoc NN 84/2004 a N 95/2004 – Francúzsko, Režim pomoci na kinematografickú a audiovizuálnu tvorbu),

VŠEOBECNÝ SÚD (piata komora),

v zložení: predseda komory M. Vilaras, sudcovia M. Prek a V. M. Ciucă (spravodajca),

tajomník: T. Weiler, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 22. apríla 2010,

vyhlásil tento

Rozsudok

Právny rámec

1 Článok 87 ods. 1 ES stanovuje, že „[a]k nie je touto zmluvou ustanovené inak, pomoc poskytovaná členským štátom alebo akoukoľvek formou zo štátnych prostriedkov, ktorá narúša hospodársku súťaž alebo hrozí narušením hospodárskej súťaže tým, že zvýhodňuje určitých podnikateľov alebo výrobu určitých druhov tovaru, je nezlučiteľná so spoločným trhom, pokiaľ ovplyvňuje obchod medzi členskými štátmi."

2 Článok 87 ods. 3 písm. d) ES stanovuje, že za zlučiteľné so spoločným trhom možno považovať pomoc na podporu kultúry a zachovania kultúrneho dedičstva, ak takáto pomoc neovplyvňuje podmienky obchodovania a hospodárskej súťaže v Spoločenstve v rozsahu, ktorý odporuje spoločným záujmom.

3 Oznámenie Komisie Rade, Európskemu parlamentu, Hospodárskemu a sociálnemu výboru a Výboru regiónov z 26. septembra 2001 o určitých právnych aspektoch týkajúcich sa kinematografických a iných audiovizuálnych diel (Ú. v. ES C 43, 2002,

s. 6) [*neoficiálny preklad*] spresňuje špecifické kritériá, na základe ktorých Komisia hodnotí štátnu pomoc na kinematografickú a audiovizuálnu tvorbu, v rámci výnimky stanovenej v článku 87 ods. 3 písm. d) ES. Komisia v ňom tiež spresňuje, že pri posudzovaní režimov pomoci na kinematografickú a audiovizuálnu tvorbu musí overiť, či režimy pomoci rešpektujú „zásadu všeobecnej zákonnosti", čiže sa musí ubezpečiť, že neobsahujú klauzuly, ktoré odporujú ustanoveniam zmluvy ES v iných oblastiach než štátna pomoc (vrátane ustanovení týkajúcich sa daní). V roku 2004 Komisia predĺžila platnosť týchto špecifických kritérií zlučiteľnosti na pomoc pre kinematografickú a audiovizuálnu tvorbu až do 30. júna 2007 (Ú. v. ES C 123, s. 1).

4 Francúzsky zákon č. 86-1067 z 30. septembra 1986 o slobode komunikačných prostriedkov (JORF z 1. októbra 1986, s. 11755), zmenený a doplnený zákonom č. 2000-719 z 1. augusta 2000 (JORF z 2. augusta 2000, s. 11903), stanovuje pravidlá uplatniteľné na služby audiovizuálnej komunikácie.

5 Francúzska právna úprava obsahuje opatrenia na podporu kinematografickej a audiovizuálnej tvorby. Jednak ide o mechanizmy na podporu producentov, ktoré vykonáva Centre national de la cinématographie (CNC) (národné kinematografické centrum). Financovanie týchto mechanizmov je zabezpečené najmä prostredníctvom dane z obratu prevádzkovateľov televíznych služieb (ďalej len „daň"). Ďalej ide o povinnosti uložené prevádzkovateľom televíznych služieb vykonávať investície do kinematografickej a audiovizuálnej tvorby.

6 Mechanizmy podpory kinematografickej a audiovizuálnej tvorby zo strany CNC upravuje:

— v oblasti kinematografie dekrét č. 99-130 z 24. februára 1999 o finančnej podpore kinematografického priemyslu (JORF z 25. februára 1999, s. 2902), v znení zmien a doplnení,

— v audiovizuálnej oblasti dekrét č. 95-110 z 2. februára 1995 o štátnej finančnej podpore priemyslu audiovizuálnych programov (JORF z 3. februára 1995, s. 1875), doplneným dekrétom č. 98-35 zo 14. januára 1998 o štátnej finančnej podpore audiovizuálneho priemyslu (JORF zo 17. januára 1998, s. 742) v znení zmien a doplnení.

7 Daň upravuje článok 302a KB všeobecného daňového zákonníka zavedený článkom 28 bodom A zákona č. 97-1239 z 29. decembra 1997 novely zákona o rozpočte na rok 2006 (JORF z 31. decembra 2005, s. 20597) a zákon č. 2005-1720 z 30. decembra 2005 novely zákona o rozpočte na rok 2005 (JORF z 31. decembra 2005, s. 20654).

8 Mechanizmus povinnosti investícií upravuje:

— dekrét č. 2001-609 z 9. júla 2001 prijatý na vykonanie bodu 3 článku 27 a článku 71 zákona č. 86-1067 a týkajúci sa príspevku prevádzkovateľov televíznych služieb vysielaných terestriálne v analógovom režime na rozvoj tvorby kinematografických a audiovizuálnych diel (JORF z 11. júla 2001, s. 11073) v znení zmien a doplnení,

— dekrét č. 2001-1332 z 28. decembra 2001 prijatý na uplatnenie článkov 27, 28 a 71 zákona č. 86-1067 a týkajúci sa príspevku prevádzkovateľov televíznych služieb vysielaných terestriálne v analógovom režime, ktorých financovanie si vyžaduje úhradu na rozvoj tvorby kinematografických a audiovizuálnych diel zo strany užívateľov (JORF z 29. decembra 2001, s. 21310) v znení zmien a doplnení,

— dekrét č. 2001-1333 z 28. decembra 2001 prijatý na vykonanie článkov 27, 70 a 71 zákona č. 86-1067 a stanovujúci všeobecné zásady týkajúce sa vysielania iných než rádiofonických služieb vysielaných terestriálne v analógovom režime (JORF z 29. decembra 2001, s. 21315) v znení zmien a doplnení,

— dekrét č. 2002-140, zo 4. februára 2002 prijatý na vykonanie článkov 33, 33-1, 33-2 a 71 zákona č. 86-1067 a stanovujúci režim uplatniteľný na rôzne kategórie služieb zvukového rádiového vysielania a televíznych služieb poskytovaných káblom alebo vysielaných satelitom (JORF zo 6. februára 2002, s. 2412) v znení zmien a doplnení.

9 Tieto povinnosti investovania musia predstavovať aspoň dve tretiny investícií v audiovizuálnej oblasti a aspoň tri štvrtiny investícií v kinematografickej oblasti venovaných na nezávislú tvorbu, pričom pojem nezávislej tvorby sa, ako to bolo potvrdené na pojednávaní, vzťahuje na nezávislosť producenta diela vo vzťahu k prevádzkovateľovi televíznych služieb, ktorý toto dielo financuje a je definovaný podľa kritérií týkajúcich sa najmä vzájomného vlastníctva základného imania alebo hlasovacích práv zo strany producenta a prevádzkovateľa predmetných služieb a podielu tohto prevádzkovateľa na nedávnej činnosti uvedeného producenta.

10 Opatrenia na podporu audiovizuálnej tvorby CNC musia tiež pôsobiť v prospech nezávislých produkčných podnikov, pričom pojem nezávislý producent je definovaný rovnako ako v oblasti povinnosti investovania.

Okolnosti predchádzajúce sporu

11 Komisia Európskych spoločenstiev 15. júla 1992 rozhodnutím týkajúcim sa pomoci N 7/92 (Ú. v. ES C 203, s. 14) schválila na neobmedzenú dobu určité podmienky francúzskeho režimu pomoci na podporu kinematografickej a audiovizuálnej tvorby.

12 Rozhodnutím týkajúcim sa pomoci N 3/98 z 3. júna 1998, zmeneným a doplneným 29. júla 2008 (Ú. v. ES C 279, s. 4), Komisia schválila na dva roky určité zmeny systému automatickej podpory kinematografickej tvorby. Dňa 7. augusta 1998 bola platnosť tohto schválenia predĺžená do 3. júna 2004.

13 Poštovou zásielkou z 3. októbra 2001 žalobkyňa, Télévision française 1 SA (TF1), podala Komisii dve sťažnosti týkajúce sa niektorých detailov francúzskeho systému podpory kinematografie a audiovizuálnej tvorby.

14 Listom zo 16. februára 2004 francúzske orgány oznámili režim selektívnej pomoci na kinematografické diela týkajúce sa zámorských území (N 95/2004). Komisia požiadala francúzske orgány o doplňujúce vysvetlenia a francúzske orgány na túto žiadosť odpovedali. Francúzske orgány zaslali Komisii takisto oznámenie o zavedení režimu, ktorý následne zrušili v januári 2005.

15 Zásielkami z 13. a 27. apríla 2004 CNC predložilo Komisii informácie týkajúce sa sťažností žalobkyne.

16 Listom z 24. mája 2004 francúzske orgány oznámili Komisii všetky režimy pomoci na kinematografickú a audiovizuálnu tvorbu a požiadali ju o dočasné predĺženie platnosti režimov, na ktoré sa vzťahovali rozhodnutia N 7/92 a N 3/98, čo Komisia odmietla. Listom z 27. júla 2004 Komisia žiadala francúzske orgány, aby svoje oznámenie doplnili, čo niekoľkými poštovými zásielkami v rokoch 2004 a 2005 aj urobili. Celý súbor oznámených režimov pomoci bol 14. decembra 2004 zaregistrovaný pod značkou NN 84/2004.

17 Listom z 22. decembra Komisia informovala francúzske orgány o tom, že oznámené režimy pomoci, ktoré už boli zavedené do uplatňovania, považuje za nelegálne podľa článku 88 ods. 3 ES.

18 Listom z 10. januára 2006 žalobkyňa podala doplnenie svojich sťažností z 3. októbra 2001.

19 Rozhodnutím K(2006) 832 v konečnom znení z 22. marca 2006 o opatreniach na podporu kinematografie a audiovizuálnej tvorby vo Francúzsku (pomoc NN 84/2004 a N 95/2004 – Francúzsko, Režim pomoci na kinematografickú a audiovizuálnu tvorbu) (ďalej len „rozhodnutie“) sa Komisia rozhodla nevzniesť námietky voči predmetným opatreniam v nadväznosti na ukončenie štádia predbežného preskúmania podľa článku 88 ods. 3 ES.

20 Dňa 14. decembra 2006 bolo rozhodnutie stručne uverejnené v *Úradnom vestníku Európskej únie* (Ú. v. EÚ C 305, s. 12), ktorý obsahoval odkaz na internetovú stránku Komisie s prístupom k úplnému zneniu uvedeného rozhodnutia.

Rozhodnutie

21 Z rozhodnutia vyplýva, že sa týka režimu podpory kinematografickej a audiovizuálnej tvorby, najmä opatrení na finančnú pomoc poskytovanú prostredníctvom CNC a mechanizmu povinností investovania.

22 Pokiaľ ide v prvom rade o opatrenia na podporu kinematografickej a audiovizuálnej tvorby poskytované prostredníctvom CNC, Komisia opisuje CNC ako verejný orgán správnej povahy, ktorý má právnu subjektivitu i finančnú nezávislosť a podlieha francúzskemu ministerstvu kultúry a komunikácie (bod II, ods. 20 rozhodnutia). Rozpočet spravovaný CNC sa rozdeľuje na dve časti: časť „audiovizuálny priemysel" [zahŕňajúca účet podpory priemyslu a audiovizuálnych programov (COSIP)] a časť „kinematografický priemysel" (bod II, ods. 21 rozhodnutia). Komisia v nadväznosti na to uvádza, že rozpočet CNC sa financuje z nedaňových poplatkov, okrem iných z dane (bod II, ods. 22 rozhodnutia). Komisia pripomína, že podľa článku 302a KB francúzskeho všeobecného daňového zákonníka platia daň prevádzkovatelia televíznych služieb prijímaných v metropolitnom Francúzsku a v zámorských departementoch, ktorí majú sídlo vo Francúzsku a ktorí v priebehu minulého roka zaradili do programu jedno alebo viac audiovizuálnych alebo kinematografických diel, na ktoré možno čerpať opatrenia CNC na podporu, a že daň sa v podstate vyrubuje z obratu týchto prevádzkovateľov televíznych služieb (bod II, ods. 23 a 24 rozhodnutia).

23 Pokiaľ ide o opatrenia CNC na podporu kinematografickej a audiovizuálnej tvorby napadnuté v rámci tejto žaloby, Komisia v rozhodnutí opisuje opatrenia „podpory kinematografickej dlhometrážnej tvorby" (bod II, odseky 29 až 95), „podpory na reklamu kinematografických diel v zahraničí" (bod II, odseky 121 až 126), „podpory

krátkometrážnych kinematografických diel“ (bod II, odseky 127 až 149) a „podpory audiovizuálnej tvorby“ (bod II, odseky 186 až 219), ako aj ich spôsob financovania (bod II, odseky 19 až 24).

24 Po analýze uvedených opatrení v rozhodnutí Komisia prijala záver, že niektoré z nich predstavujú štátnu pomoc v zmysle článku 87 ods. 1 ES a sú zlučiteľné so spoločným trhom podľa článku 87 ods. 3 písm. d) ES až do konca roka 2011, zatiaľ čo iné neboli kvalifikované ako štátna pomoc v zmysle článku 87 ods. 1 ES uplatnením nariadenia Komisie (ES) č. 69/2001 z 12. januára 2001 o uplatňovaní článkov 87 a 88 Zmluvy ES pri pomoci *de minimis* (Ú. v. ES L 10, s. 30; Mim. vyd. 08/002, s. 138) (bod III ods. 38 až 124 rozhodnutia pre „podporu kinematografie – podporu dlhometrážnej kinematografickej tvorby“, bod III odseky 158 až 193 rozhodnutia pre „podporu reklamy kinematografickej tvorby v zahraničí“, bod III odseky 194 až 223 rozhodnutia pre „podporu krátkometrážnych kinematografických diel“, bod III odseky 257 až 331 rozhodnutia pre „podporu audiovizuálnej tvorby“). Pokiaľ ide o opatrenia, ktoré boli vyhlásené za zlučiteľné so spoločným trhom podľa článku 87 ods. 3 písm. d) ES, Komisia prišla k tomuto záveru buď uplatnením kritérií stanovených v oznámení z roku 2001 citovanom v bode 3 vyššie, alebo uplatnením týchto kritérií analogicky ako vhodný odkaz. Komisia sa preto rozhodla vo vzťahu k nim nevzniesť námietky.

25 Pokiaľ ide v druhom rade o povinnosti investovania (bod II odseky 246 až 255, rozhodnutia), Komisia uvádza, že tieto povinnosti sú uložené s určitými rozdielmi v podmienkach prevádzkovateľom televíznych služieb vysielaných terestriálne v analógovom alebo digitálnom režime, káblom alebo satelitom, prevádzkovateľom služieb platenej televízie vysielaných terestriálne v analógovom režime a prevádzkovateľom služieb nazývaných „pay-per-view“ vysielaných terestriálne v digitálnom režime.

26 Komisia spresňuje, že suma povinností investovania je určená uplatnením percentuálneho podielu na obrat prevádzkovateľa predmetnej televíznej služby za predchádzajúci rok (bod II ods. 250 rozhodnutia). Uvedená suma sa odlišuje v závislosti od spôsobu vysielania televíznych služieb a charakteristík prevádzkovateľa (bod II odseky 251 až 254 rozhodnutia). Vo všeobecnosti Komisia poznamenáva, že percento obratu, ktoré musí byť investované do kinematografickej tvorby, je vyššie, pokiaľ je program televíznej služby zameraný na kinematografiu, a je nižšie, pokiaľ tento program nie je prioritne zameraný na kinematografiu (bod II ods. 251 rozhodnutia).

27 Komisia zastáva názor, že tieto povinnosti investovania v sebe nezahŕňajú štátne prostriedky, a teda nepredstavujú štátnu pomoc v zmysle článku 87 ES (bod III odseky 390 až 398 rozhodnutia).

28 V bode IV rozhodnutia Komisia „ľutuje, že Francúzsko zaviedlo väčšinu opatrení skúmaných v tomto rozhodnutí v rozpore s článkom 88 ods. 3 [ES]“. Komisia v nadväznosti na to vyhlasuje, že opatrenia štátnej pomoci napadnuté v rámci tejto žaloby, ktoré jej boli oznámené a ktoré sú predmetom rozhodnutia, sú zlučiteľné so spoločným trhom až do konca roku 2011 na základe článku 87 ods. 3 písm. d) ES. Ten istý bod napokon uvádza:

„Komisia trvá na tom, že táto doba je poskytnutá vzhľadom na záväzok ponúknutý francúzskymi orgánmi ‚pristúpiť k prípadným potrebným zmenám na dosiahnutie súladu s vývojom pravidiel v oblasti štátnej pomoci kinematografii a audiovizuálnemu priemyslu po 30. júne 2007‘. Komisia pripomína francúzskym orgánom, že musia predložiť každoročnú správu o vykonávaní oznámených opatrení. Táto správa musí uvádzať dostatok podrobností na to, aby Komisia mohla overiť, či tieto mechanizmy neskresľujú hospodársku súťaž v rozsahu odporujúcom spoločnému záujmu. [*neoficiálny preklad*]“

Konanie a návrhy účastníkov konania

29 Návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 12. júla 2006 podala žalobkyňa žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

30 Podaním doručeným do kancelárie Súdu prvého stupňa 14. októbra 2006 Francúzska republika požiadala o povolenie vstupu do tohto konania ako vedľajší účastník konania na podporu návrhov Komisie. Uznesením zo 14. novembra 2006 predseda prvej komory Súdu prvého stupňa povolil tento vstup vedľajšieho účastníka do konania. Vedľajší účastník podal svoje vyjadrenie a ostatní účastníci konania podali pripomienky k nemu v stanovených lehotách.

31 Vzhľadom na to, že sa zmenilo zloženie komôr Súdu prvého stupňa, sudca spravodajca bol pridelený k piatej komore, ktorej bola z tohto dôvodu predmetná vec pridelená.

32 Na základe správy sudcu spravodajcu Súd prvého stupňa (piata komora) rozhodol o otvorení ústnej časti konania. Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky Súdu prvého stupňa boli vypočuté na pojednávaní, ktoré sa konalo 22. apríla 2010.

33 Žalobkyňa navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— vyhlásil žalobu za prípustnú,

— zrušil rozhodnutie,

— rozhodol o trovách konania.

34 Komisia navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zamietol žalobu ako neprípustnú,

— subsidiárne zamietol žalobu ako zjavne právne nedôvodnú,

— zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

35 Francúzska republika navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zamietol žalobu ako neprípustnú,

— subsidiárne zamietol žalobu ako nedôvodnú,

— zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

Právny stav

36 Bez toho, aby formálne vzniesla námietku neprípustnosti podľa článku 114 rokovacieho poriadku Všeobecného súdu, Komisia spochybňuje prípustnosť žaloby a namieta nedostatok aktívnej legitimácie žalobkyne.

Tvrdenia účastníkov konania

37 Komisia spochybňuje prípustnosť žaloby, keď uvádza, že žalobkyňa nie je rozhodnutím individuálne dotknutá. Po prvé, pokiaľ žalobkyňa napáda dôvodnosť rozhodnutia, musí podľa judikatúry preukázať svoje osobitné postavenie tým, že preukáže, že jej postavenie na trhu je podstatne ovplyvnené, a to nielen jej konkurenčné postavenie vo vzťahu k podniku, ktorý je príjemcom pomoci.

38 Žalobkyňa mala vykonať analýzu trhu, aby stanovila špecifické produkty alebo zemepisné trhy, pri ktorých konkuruje príjemcovi pomoci (návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Jacobs vo veci, ktorej sa týkal rozsudok Súdneho dvora z 13. decembra 2005, Komisia/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, C-78/03 P, Zb. s. I-10737, I-10741, body 117 a 118). Mala preukázať, že nemôže využívať žiadne opatrenia pomoci uvádzané rozhodnutím a že táto nevýhoda podstatne ovplyvňuje jej konkurenčné postavenie.

39 V duplike Komisia uvádza, že žalobkyňa sa nesnaží preukázať svoj priamy a individuálny záujem na konaní v prípade opatrení CNC na podporu tvorby. Vyvodzuje z toho, že žalobkyňa implicitne pripúšťa, že jej žaloba nie je prípustná v rozsahu, v akom sa týka povinností investovania. Toto sa jednoducho vysvetľuje skutočnosťou, že žalobkyňa môže využívať opatrenia na podporu tvorby CNC. Na kinematografickú tvorbu

žalobkyňa využíva najmä automatickú podporu tvorby a distribúcie, ako aj pomoc na videografické editovanie. Na audiovizuálnu tvorbu žalobkyňa priamo využíva podporu COSIP prostredníctvom vlastných produkčných dcérskych spoločností a nepriamo ju využíva na programy, ktoré si tento kanál financuje u poverených producentov. V zmysle ustálenej judikatúry je podľa Komisie žaloba o neplatnosť prípustná, len ak u žalobcu vznikol a trvá záujem na zrušení napadnutého aktu. V prejednávanej veci nejde o takýto prípad, keďže – za predpokladu, že by Všeobecný súd vyhovel žalobe a zrušil rozhodnutie v rozsahu, v akom sa týka opatrení na podporu, ktoré boli vyhlásené na zlučiteľné – žalobkyni by bolo znemožnené využívať predmetnú pomoc a nachádzala by sa v menej výhodnej situácii, než je situácia, ktorá vyplýva z rozhodnutia.

40 Po druhé, pokiaľ ide o povinnosti investovania, za predpokladu, že by sa Komisia dopustila chyby konštatovaním neexistencie prítomnosti prostriedkov štátu, žalobkyňa mala takisto preukázať podstatné ovplyvnenie svojho konkurenčného postavenia, pretože predmetné opatrenia nevyužívala ani čiastočne.

41 Komisia v prvom rade pripomína, že povinnosti investovania s rozdielmi v podrobnostiach prevádzkovateľom televíznych služieb ukladajú, aby každoročne vynaložili určité sumy na financovanie kinematografickej a audiovizuálnej tvorby. Keďže tieto povinnosti sú uložené všetkým prevádzkovateľom televíznych služieb, žaloba žalobkyne nie je prípustná v rozsahu, v akom smeruje ku kvalifikácii tohto opatrenia

ako opatrenia, ktoré nie je pomocou. V tejto súvislosti je odkaz žalobkyne na právnu situáciu účinnú pri podaní jej sťažností v roku 2001 pre skúmanie prípustnosti žaloby irelevantný, keďže podľa ustálenej judikatúry sa zákonnosť aktu posudzuje podľa skutkovej a právnej situácie existujúcej k dátumu jeho prijatia. Ďalej, pokiaľ ide o žalobkyňou uvádzaný rozdiel v zaobchádzaní založený na skutočnosti, že povinnosti investovania sa týkajú iba niektorých prevádzkovateľov televíznych služieb vysielaných terestriálne v digitálnom režime, čo predpokladá diskrimináciu a implicitne ovplyvnenie jej konkurenčného postavenia, Komisia uvádza, že tento rozdiel je odôvodnený objektívnymi okolnosťami spojenými s obratom. Prevádzkovatelia televíznych služieb, s ktorými sa zaobchádza odlišne, sú navyše prevádzkovatelia, ktorí nevysielajú, alebo vysielajú málo audiovizuálnych diel, a teda nekonkurujú prevádzkovateľom televíznych služieb, ako je žalobkyňa, ktorej podstatnú časť programov tvoria audiovizuálne diela.

42 V odpovedi na otázku žalobkyne Komisia a Francúzska republika v druhom rade uvádzajú, že francúzske orgány sa podľa článku 3 ods. 1 smernice Rady 89/552/EHS z 3. októbra 1989 o koordinácii určitých ustanovení zákonov, iných právnych predpisov alebo správnych opatrení v členských štátoch týkajúcich sa vykonávania činností televízneho vysielania (Ú. v. ES L 298, s. 23; Mim. vyd. 06/001, s. 224) v znení zmien a doplnení rozhodli prijať prísnejšie pravidlá, než sú pravidlá, ktoré stanovuje uvedená smernica, a vypočítať sumu povinností investovania v závislosti od obratu prevádzkovateľa televíznych služieb. V každom prípade pri uplatnení francúzskej právnej úpravy všetci francúzski prevádzkovatelia televíznych služieb podliehajú povinnostiam investovania v rovnakom pomere. Preto podľa Komisie skutočnosť, že výdavky žalobkyne na tento účel presahujú výdavky jej konkurentov z dôvodu jej postavenia na francúzskom trhu televízneho vysielania a výšky jej obratu, nepostačuje na jej individualizovanie, čo žalobkyňa, zdá sa, uznala v replike. Keďže žalobkyňa uznáva, že opatrenie poškodilo širokú skupinu prevádzkovateľov, Komisia uvádza, že pokiaľ sa v rovnakej situácii ako žalobkyňa nachádzajú mnohí prevádzkovatelia, preukazuje to, že žalobkyňa sa v rozpore s požiadavkami rozsudku Súdneho dvora z 15. júla 1963, Plaumann/Komisia (25/62, Zb. s. 197), nenachádza v osobitnej situácii.

43 Komisia a Francúzska republika napokon vyvracajú tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého z opatrení na podporu CNC a z povinnosti investovania profitujú namiesto nezávislej produkcie veľké komunikačné skupiny. Podľa francúzskej právnej úpravy všetci prevádzkovatelia televíznych služieb musia venovať dve tretiny svojich povinností investovania nezávislej audiovizuálnej tvorbe na základe rovnakých kritérií. V praxi sa väčšina týchto investícií vo forme nákupov a prednákupov uskutočňuje u producentov nezávislých od akejkoľvek audiovizuálnej komunikačnej skupiny. V každom prípade, aj za predpokladu, že by francúzsky mechanizmus tieto komunikačné skupiny zvýhodňoval, žalobkyňa by bola znevýhodnená rovnako ako iní prevádzkovatelia televíznych služieb podliehajúci rovnakým povinnostiam. Účinky francúzskeho režimu na žalobkyňu sú spojené výlučne s jej konkurenčným postavením z dôvodu, že keďže je prevádzkovateľom televíznych služieb s najvyšším obratom, financuje prostredníctvom povinností investovania do nezávislej tvorby ostatných producentov audiovizuálnych diel vo väčšom objeme než jej konkurenti, ale stále v pomere k objektívnemu prvku, a to obratu.

44 Po tretie Komisia vzhľadom na právo na súdnu ochranu zdôrazňuje, že sa musí pridržať platného práva a ustálenej judikatúry, tak ako vyplýva najmä z rozsudku Súdu prvého stupňa z 13. septembra 2006, British Aggregates/Komisia (T-210/02, Zb. s. II-2789) (pozri tiež rozsudok Súdneho dvora z 25. júla 2002, Unión de Pequeños Agricultores/Rada, C-50/00 P, Zb. s. I-6677, bod 40). Teoreticky by žalobkyňa mohla odmietnuť prispôsobiť sa záväznému režimu povinností investovania a uplatňovať pred vnútroštátnym súdom nezlučiteľnosť tohto režimu s právom Spoločenstva, pričom by vnútroštátny súd prípadne mohol predložiť Súdnemu dvoru otázku platnosti rozhodnutia.

45 Francúzska republika sa stotožňuje so záverom Komisie, podľa ktorého je žaloba podaná žalobkyňou neprípustná, keďže žalobkyňa nie je individuálne dotknutá rozhodnutím.

46 Rovnako ako Komisia Francúzska republika po prvé tvrdí, že vzhľadom na to, žalobkyňa spochybňuje dôvodnosť rozhodnutia, v súlade s ustálenou judikatúrou by jej žaloba bola prípustná, iba ak by preukázala, že predmetné rozhodnutie podstatne ovplyvní jej konkurenčné postavenie. Francúzska republika takisto zdôrazňuje, pokiaľ ide o odkaz žalobkyne na návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Jacobs k rozsudku, ktorý bol vyhlásený vo veci Komisia/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, už citovaný v bode 38 vyššie, že stačí pripomenúť, že Súdny dvor v tomto rozsudku potvrdil požiadavku podstatného ovplyvnenia konkurenčného postavenia žalobcu. V tejto súvislosti Komisia aj Francúzska republika tvrdia, že žalobkyňa sa nemôže dovolávať iba postavenia dotknutej osoby v zmysle článku 88 ods. 2 ES a existencie konkurenčného vzťahu, ale musí preukázať závažnosť poškodenia jej postavenia na trhu. V rozpore s tvrdeniami žalobkyne Komisia nakoniec prijala rozhodnutie v reakcii na oznámenie francúzskych orgánov 24. mája 2004 o všetkých režimoch pomoci kinematografii a audiovizuálnemu priemyslu, a nie v nadväznosti na sťažnosť žalobkyne z 3. októbra 2001.

47 Po druhé žalobkyňa nepreukázala, že rozhodnutie podstatne ovplyvnilo jej konkurenčné postavenie. V odpovedi žalobkyni Francúzska republika aj Komisia v prvom rade uvádzajú, že francúzske orgány sa rozhodli vypočítať sumu povinností investovania v závislosti od obratu prevádzkovateľa televíznych služieb a že skutočnosť, že výdavky žalobkyne presahujú výdavky jej konkurentov z dôvodu jej postavenia na francúzskom trhu televízneho vysielania a výšky jej obratu, nemôže postačovať na jej individualizovanie, čo žalobkyňa, zdá sa, uznala v replike (pozri bod 42 vyššie).

48 V druhom rade, pokiaľ ide tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého z opatrení CNC na podporu a povinností investovania profitujú namiesto nezávislej produkcie veľké komunikačné skupiny, Francúzska republika dodáva, že v prípade tretích osôb môže žalobkyňa vo svojich povinnostiach investovania voľne, rovnako ako ostatní prevádzkovatelia televíznych služieb, investovať do producenta podľa svojho výberu, najmä

do svojich vlastných dcérskych spoločností. Ako príklad Francúzska republika cituje údaje za rok 2005 o investíciách žalobkyne do kinematografickej a audiovizuálnej tvorby.

49 V rámci svojich povinností investovania vo vzťahu k nezávislej tvorbe mohla žalobkyňa napokon získať výhradné práva na pomerne dlhú dobu 42 mesiacov, a nie 18 mesiacov, ako uvádza. Okrem týchto povinností si prevádzkovatelia televíznych služieb zachovávajú hospodárske disponovanie s dielami, ktoré financujú, takže výberom foriem intervencie na financovanie majú široký manévrovací priestor tak v štádiu produkcie, ako aj v štádiu prevádzkovania, pokiaľ ide o trvanie práv, predaje a prevádzkovanie na viacerých nosičoch.

50 Po tretie žalobkyňa v žiadnom prípade nemohla preukázať podstatné ovplyvnenie svojho konkurenčného postavenia. Pokiaľ ide v prvom rade o povinnosti investovania do audiovizuálnej tvorby a kinematografie, žalobkyňa bola v závislosti od svojho obratu povinná investovať z rovnakých dôvodov ako všetci francúzski prevádzkovatelia televíznych služieb. Francúzska republika aj Komisia ďalej kladú otázku, aký význam má pre žalobkyňu, ktorá využíva opatrenia na podporu kinematografie a audiovizuálneho priemyslu, dosiahnuť zrušenie rozhodnutia, ktoré tieto opatrenia vyhlásilo za zlučiteľné (pozri bod 39 vyššie).

51 Žalobkyňa tvrdí, že je priamo a individuálne dotknutá rozhodnutím. Pokiaľ ide o jej priamy záujem na podaní žaloby proti rozhodnutiu, uvádza, že akýkoľvek podnik konkurujúci podniku využívajúcemu pomoc má záujem dosiahnuť zrušenie rozhodnutia Komisie, ktorým bola táto pomoc vyhlásená za zlučiteľnú so spoločným trhom, keďže takéto zrušenie vedie k obnoveniu skúmania zlučiteľnosti pomoci. Okrem toho predmetná pomoc už bola poskytnutá, takže rozhodnutie umožňuje zachovať pomoc,

ktorej zrušenie žalobkyňa žiadala od roku 2001. Žalobkyňa v replike zdôrazňuje, že tento priamy záujem Komisia nespochybňuje.

52 Podľa ustálenej judikatúry by individuálny záujem žalobkyne bol preukázaný, ak by jej postavenie na trhu ovplyvnili opatrenia, ktoré sú predmetom rozhodnutia. Po prvé žalobkyňa zastáva názor, že dve podmienky stanovené Komisiou vo vyjadrení k žalobe idú nad rámec podmienok, ktoré stanovila judikatúra. Pokiaľ ide o podmienku týkajúcu sa okolnosti, že nevyužívala pomoc upravenú rozhodnutím, žalobkyňa uvádza, že disponuje aktívnou legitimáciou, keďže je dotknutou osobou v zmysle článku 88 ods. 2 ES a článku 1 písm. h) nariadenia Rady (ES) č. 659/1999 z 22. marca 1999, ustanovujúceho podrobné pravidlá na uplatňovanie článku [88 ES] (Ú. v. ES L 83, s. 1; Mim. vyd. 08/001, s. 339). Ďalej, keďže sa žaloba zakladá na žalobných dôvodoch spojených s dôvodnosťou rozhodnutia, žalobkyňa musí preukázať svoju osobitnú situáciu, ktorú možno vyvodiť z ovplyvnenia jej konkurenčného postavenia alebo prípadne z jej intervencie v predchádzajúcom konaní. Akékoľvek iné riešenie by viedlo k popretiu skutočnosti, že opatrenie pomoci, ktoré sa zdá byť všeobecné, v skutočnosti zvýhodňuje iba niektorých prevádzkovateľov alebo určité činnosti, hoci teoreticky z neho môžu mať výhodu všetci.

53 Po druhé žalobkyňa uvádza, že v prejednávanej veci je ovplyvnené jej konkurenčné postavenie na trhu televízneho vysielania s voľným prístupom a na trhu akvizície práv k audiovizuálnemu obsahu. Rozhodnutie zachováva systém povinných príspevkov v prospech audiovizuálnej tvorby, keď stanovuje, že povinnosti investovania nepredstavujú štátnu pomoc, alebo že opatrenia CNC na podporu predstavujú pomoc zlučiteľnú so spoločným trhom. Tieto ťažkosti sú základom sťažností žalobkyne.

54 Po prvé napadnuté opatrenia na podporu schválené v rozhodnutí vytvárajú konkurenčnú nevýhodu, keď obmedzujú možnosť žalobkyne rozvíjať svoju produkčnú činnosť na dve tretiny výdavkov spojených s povinnosťami investovania a prispievajú k zvýhodňovaniu komunikačných skupín konkurujúcich žalobkyni. Pokiaľ ide o údajné hospodárske disponovanie s dielami, ktoré financuje, žalobkyňa v odpovedi Francúzskej republike uvádza, že úroveň jej povinností investovania je taká, že *de facto* štruktúruje použitie všetkých jej investičných kapacít.

55 Po druhé, ako už žalobkyňa rozsiahlo vysvetlila vo svojich sťažnostiach, francúzsky režim podpory kinematografického a audiovizuálneho priemyslu vedie k tomu, že žalobkyňa prostredníctvom platenia dane financujúcej COSIP a subvencie, ktoré COSIP udeľuje nezávislým producentom, prispieva na financovanie vlastných konkurentov. V dôsledku definície „nezávislého producenta" francúzskou právnou úpravou mnoho týchto producentov kontrolujú konkurenti žalobkyne a značný počet týchto konkurentov patrí veľkým komunikačným skupinám, ktoré buď vysielajú (prostredníctvom kábla, satelitu, terestriálneho digitálneho vysielania, televízie cez internet), alebo pôsobia v audiovizuálnej tvorbe, alebo kumulujú oba typy týchto činností.

56 V tejto súvislosti žalobkyňa spochybňuje číselné údaje z roku 2005, ktoré predložila Francúzska republika. Spomedzi 26 producentov, ktorí boli vzhľadom na francúzsku právnu úpravu kvalifikovaní ako nezávislí producenti a s ktorými žalobkyňa uzatvorila zmluvy počas roku 2005, iba deviati boli producentmi skutočne nezávislými od akéhokoľvek prevádzkovateľa televíznych služieb. Spomedzi zvyšných 17 producentov bolo osem dcérskymi spoločnosťami audiovizuálnych skupín a deviati boli podnikmi integrovanými do priemyselných skupín, ktoré im udeľovali významnú hospodársku silu, a čiastočne kumulovali postavenie producenta a distribútora. Žalobkyňa poznamenáva, že týchto 17 obchodných partnerov predstavuje väčšinou významné a ekonomicky silné podniky, ktoré nezodpovedajú definícii „nezávislého producenta" stanovenej v odôvodnení 23 smernice 89/552. Zdôrazňuje, že stačí konštatovať,

že v poradí producentov žánru „hrané filmy“ v prvej časti večerného vysielania za rok 2005 je prvým príjemcom pomoci podľa francúzskej právnej úpravy o opatreniach na podporu tvorby a povinnostiach investovania prostredníctvom piatich dcérskych spoločností jedna skupina. To isté poradie tiež ukazuje, že medzi desiatimi najvýznamnejšími producentmi za rok 2005 nefiguruje žiadny skutočne nezávislý producent v zmysle znenia a zmyslu smernice 89/552.

57 Po tretie tieto veľké komunikačné skupiny môžu využívať režim podpory bez toho, aby sa museli zúčastňovať na jeho financovaní. Popri využívaní podpory COSIP prostredníctvom svojich integrovaných producentov môžu mať na vytvorené diela časovo neobmedzené koprodukčné práva, ktoré môžu následne ďalej predať, a to najmä žalobkyni. Preto sú tieto veľké skupiny významne zvýhodnené vo vytváraní katalógov diel a v rozširovaní diel na ostatných platformách, najmä terestriálnym digitálnym vysielaním, satelitom, internetom a telefónnou sieťou tretej generácie. Skupiny silné z dôvodu už vytvorených katalógov navyše vysielajú terestriálne v digitálnom režime, a sú tak v priamej konkurencii so žalobkyňou.

58 Naopak prevádzkovatelia televíznych služieb v praxi nemôžu vytvárať katalógy práv, keďže nemôžu vlastniť koprodukčné podiely na audiovizuálnych dielach financovaných z titulu ich povinností investovania v nezávislých produkčných podnikoch, ktoré predstavujú dve tretiny ich výdavkov podľa povinnosti investovania. Môžu získať iba „anténové podiely“, teda práva na vysielanie týchto diel, ktoré sú limitované na určitý počet vysielaní vo vymedzenom období.

59 Ďalej vzhľadom na stály tlak týchto konkurenčných komunikačných skupín sú žalobkyňa a ostatní prevádzkovatelia televíznych služieb komerčne zaviazaní po uplynutí

vysielacích práv, ktorých doba exkluzivity je obmedzená na 18 mesiacov, opätovne kúpiť audiovizuálne diela, ktoré financovali. Keďže hlavné seriály francúzskych kanálov sú produkované počas doby prevyšujúcej pôvodné trvanie práv na vysielanie prvých epizód, opätovné zakúpenie týchto práv je nevyhnutné, aby sa predišlo tomu, že tieto epizódy odvysielajú konkurenčné kanály. V odpovedi Francúzskej republike, ktorá sa dovoláva širokého manévrovacieho priestoru prevádzkovateľov televíznych služieb v štádiu použitia diel a trvania vysielacích práv, žalobkyňa uvádza, že túto dobu a počet povolených vysielaní prísne vymedzuje francúzska právna úprava.

60 Po štvrté žalobkyňa v replike dodáva, že podľa francúzskej právnej úpravy je suma povinností investovania vypočítaná z obratu, a nie z programového rozpočtu kanálu, ako uvádza článok 5 smernice 89/552. Výdavky žalobkyne tak z tohto dôvodu významne prevyšujú výdavky jej konkurentov, najmä France 2, France 3 a M6, na úkor slobody rozhodovania o využití svojho rozpočtu a výberu v oblasti programu, čo ju v porovnaní s jej konkurentmi individualizuje. Žalobkyňa tiež pripomína, že príspevok na rozvoj tvorby audiovizuálnych diel sa v čase podania sťažnosti v roku 2001 týkal iba prevádzkovateľov televíznych služieb vysielaných terestriálne v analógovom režime, a to žalobkyne, dvoch verejných kanálov a M6, pričom ostatné komunikačné skupiny pôsobiace vo Francúzsku, ktoré neprevádzkujú kanály tohto typu, sa tejto povinnosti vyhli. Hoci sa právna úprava progresívne vyvíjala tak, aby uložila rovnaký typ povinností ostatným prevádzkovateľom televíznych služieb, uložené povinnosti neboli natoľko záväzné a investované sumy neboli natoľko významné ako v prípade žalobkyne. V každom prípade skutočnosť, že rozhodnutie mohlo ovplyvniť aj ostatných prevádzkovateľov a mohlo spôsobiť väčšiu ujmu, predstavuje dodatočný dôvod na uznanie prípustnosti žaloby.

61 Po piate, pokiaľ ide o priamu a nepriamu pomoc, ktorú žalobkyňa získava z režimu podpory audiovizuálnej tvorby, žalobkyňa napáda tvrdenia Francúzskej republiky. V tejto súvislosti uvádza, že nemala nepriamy prospech z opatrení CNC na podporu. Na jednej strane finančná podpora CNC pre určitú produkciu ide výlučne v prospech producenta, a to najmä tým, že ide na jeho otvorený účet v CNC a umožňuje automaticky generovať novú pomoc. Bremeno povinností investovania prevádzkovateľa televíznych služieb naproti tomu neuľahčuje. Preto finančná podpora producentov, ktorí nie sú dcérskymi spoločnosťami žalobkyne, jej neprináša prospech. Na druhej strane udelenie tejto podpory od CNC založené na finančnom záväzku prevádzkovateľa televíznych služieb, ako je žalobkyňa, do výšky minimálne 25 % sumy odhadovaných nákladov produkcie nijako neznižuje povinnosti stanovené predpismi alebo neuľahčuje bremeno prevádzkovateľa. Sumu pomoci získanej priamo prostredníctvom svojich dcérskych spoločností z režimu podpory audiovizuálnej tvorby žalobkyňa kvalifikuje ako marginálnu. Iba tretina z povinností investovania sa môže prípadne uskutočniť spolu s jej dcérskymi produkčnými spoločnosťami, pričom len niekoľko spoločností vytvára diela do zásoby a iba dve v roku 2005 získali finančnú podporu CNC na celkovú sumu, ktorá je výrazne nižšia, než je suma dane, akú žalobkyňa musela zaplatiť v tom istom roku.

62 Po tretie žalobkyňa uvádza, že podľa judikatúry osobitné postavenie žalobcu v zmysle rozsudku Plaumann/Komisia, už citovaný v bode 42 vyššie, nevyplýva výlučne z podstatného ovplyvnenia jeho konkurenčného postavenia na trhu (rozsudok Súdu prvého stupňa z 10. mája 2006, Air One/Komisia, T-395/04, Zb. s. II-1343, bod 32). Okrem toho poznamenáva, že generálny advokát Jacobs sa vo svojich návrhoch k rozsudku Komisia/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, už citované v bode 38 vyššie, v bodoch 141 a 142, jasne prikláňa k uplatneniu kritéria osobnej dotknutosti, ktoré už nie je výlučne viazané na podstatné ovplyvnenie konkurenčného postavenia. Môžu byť zohľadnené ostatné úvahy, ako skutočnosť, že sťažnosti žalobkyne v roku 2001 a ich doplnenie v januári 2006 boli v rozpore s tvrdeniami Francúzskej

republiky dôvodmi rozhodnutia. Komisia tieto okolnosti nespochybňuje a okrem toho rozhodnutie na ne priamo odkazuje a odpovedá.

63 Po štvrté príliš reštriktívny výklad pojmu individuálny záujem na konaní, ako ho navrhuje Komisia, by viedol k zbaveniu žalobkyne jej práva na účinnú súdnu ochranu. Ak by žalobkyňa nedisponovala žalobou pred Všeobecným súdom, bola by zbavená akejkoľvek možnosti prejednať dôkladne povahu štátnej pomoci z povinností investovania.

Posúdenie Všeobecným súdom

64 Podľa článku 230 štvrtého odseku ES môže každá fyzická alebo právnická osoba podať žalobu proti rozhodnutiu, ktoré jej je určené, alebo proti rozhodnutiu, ktoré sa jej priamo a osobne týka, hoci je vydané formou nariadenia alebo rozhodnutia určeného inej osobe.

65 Keďže v prejednávanej veci bolo rozhodnutie adresované Francúzskej republike, treba skúmať, či sa žalobkyne priamo a osobne týka.

66 Pokiaľ ide o podmienku osobnej dotknutosti, podľa ustálenej judikatúry môžu iné osoby ako tie, ktorým je rozhodnutie určené, tvrdiť, že sa ich rozhodnutie osobne týka, iba vtedy, keď sa ich týka na základe ich určitých osobitných vlastností alebo na základe okolnosti, ktorá ich charakterizuje vo vzťahu k akejkoľvek inej osobe, a tým ich individualizuje obdobným spôsobom ako osobu, ktorej je rozhodnutie určené (rozsudky Súdneho dvora Plaumann/Komisia, už citovaný v bode 42 vyššie, s. 223;

z 19. mája 1993, Cook/Komisia, C-198/91, Zb. s. I-2487, bod 20; z 15. júna 1993, Matra/Komisia, C-225/91, Zb. s. I-3203, bod 14; Komisia/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, už citovaný v bode 38 vyššie, bod 33, a z 22. decembra 2008, British Aggregates/Komisia, C-487/06 P, Zb. s. I-10505, bod 26).

67 Všeobecnému súdu teda prislúcha overiť, či v prejednávanej veci možno žalobkyňu považovať za osobne dotknutú rozhodnutím.

68 V tomto konaní sa žalobkyňa domáha, aby Všeobecný súd zrušil rozhodnutie prijaté po vykonaní predbežného preskúmania stanoveného v článku 88 ods. 3 ES.

69 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že v rámci konania o preskúmaní pomoci upraveného článkom 88 ES treba rozlišovať medzi predbežnou fázou zisťovania pomoci podľa odseku 3 tohto článku, ktorá slúži len na to, aby si Komisia mohla urobiť prvý názor o čiastočnej alebo úplnej zlučiteľnosti predmetnej pomoci, a fázou zisťovania pomoci podľa odseku 2 toho istého článku. Len v tejto fáze, ktorá má Komisii umožniť získať úplné informácie o všetkých údajoch veci, upravuje Zmluva ES povinnosť Komisie poskytnúť účastníkom možnosť predložiť svoje pripomienky (rozsudky Cook/Komisia, už citovaný v bode 66 vyššie, bod 22; Matra/Komisia, už citovaný v bode 66 vyššie, bod 16; Komisia/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, už citovaný v bode 38 vyššie, bod 34, a z 22. decembra 2008, British Aggregates/Komisia, už citovaný v bode 66 vyššie, bod 27).

70 Ak Komisia bez začatia zisťovania podľa článku 88 ods. 2 ES konštatovala rozhodnutím založeným na odseku 3 tohto článku, že pomoc je zlučiteľná so spoločným trhom,

osoby, v ktorých prospech je táto procesná záruka stanovená, môžu presadiť jej dodržanie, len keď majú možnosť toto rozhodnutie napadnúť na súde Spoločenstva. Z týchto dôvodov vyhlasuje súd Spoločenstva žalobu o zrušenie takéhoto rozhodnutia podanú dotknutou osobou v zmysle článku 88 ods. 2 ES za prípustnú, keď chce žalobca podaním žaloby zachovať svoje procesné práva, ktoré má podľa posledného uvedeného ustanovenia (pozri rozsudky Komisia/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, už citovaný v bode 38 vyššie, bod 35, a citovanú judikatúru, a z 22. decembra 2008, British Aggregates/Komisia, už citovaný v bode 66 vyššie, bod 28).

71 Súdny dvor mal príležitosť spresniť, že týmito dotknutými osobami v zmysle článku 88 ods. 2 ES sú osoby, podniky alebo združenia, ktorých záujmy môžu byť dotknuté poskytnutím pomoci, teda najmä podniky konkurujúce príjemcom tejto pomoci a obchodné združenia (pozri rozsudky Komisia/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, už citovaný v bode 38 vyššie, bod 36 a citovaná judikatúra, a z 22. decembra 2008, British Aggregates/Komisia, už citovaný v bode 66 vyššie, bod 29).

72 Ak však žalobca spochybňuje dôvodnosť rozhodnutia, ktorým bola táto pomoc posúdená, samotná skutočnosť, že sa môže považovať za „dotknutú osobu" v zmysle článku 88 ods. 2 ES, nemôže stačiť na uznanie prípustnosti žaloby. Žalobca teda musí dokázať, že má osobitné postavenie v zmysle judikatúry vychádzajúcej z rozsudku Plaumann/Komisia, už citovaného v bode 42 vyššie. Je to tak najmä vtedy, ak je žalobcovo postavenie na trhu podstatne ovplyvnené pomocou, ktorá je predmetom sporného rozhodnutia (rozsudky Súdneho dvora Komisia/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, už citovaný v bode 38 vyššie, bod 37, a z 22. decembra 2008, British Aggregates/Komisia, už citovaný v bode 66 vyššie, bod 30; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 28. januára 1986, Cofaz a i./Komisia, 169/84, Zb. s. 391, body 22 až 25).

73 V prejednávanej veci treba najprv spresniť, že všeobecná pôsobnosť rozhodnutia, ktorá vyplýva z toho, že jeho predmetom je povolenie režimu pomoci, ktorý sa vzťahuje na kategóriu všeobecne a abstraktne definovaných hospodárskych subjektov, nemôže zabrániť uplatneniu už citovanej judikatúry (pozri v tomto zmysle rozsudok z 22. decembra 2008, British Aggregates/Komisia, už citovaný v bode 66 vyššie, bod 31).

74 Treba poznamenať, že žalobkyňa na podporu svojej žaloby uviedla tri žalobné dôvody. Prvý žalobný dôvod je založený na porušení povinnosti odôvodnenia. Druhý žalobný dôvod je založený na porušení článku 87 ods. 1 ES. Tretí žalobný dôvod je založený na porušení článku 87 ods. 3 písm. d) ES.

75 Treba konštatovať, že žiadny z týchto dôvodov zrušenia nesmeruje ku konštatovaniu existencie vážnych ťažkostí vyvolaných predmetnými opatreniami na podporu z hľadiska ich kvalifikácie ako štátnej pomoci alebo ich zlučiteľnosti so spoločným trhom, čo sú ťažkosti, ktoré by Komisiu vystavili povinnosti začať formálne konanie. Žalobkyňa nespochybňuje odmietnutie Komisie začať konanie vo veci formálneho zisťovania uvedené v článku 88 ods. 2 ES a nedovoláva sa porušenia procesných práv vyplývajúcich z tohto ustanovenia, ale chce iba dosiahnuť zrušenie rozhodnutia vo veci, ako potvrdila na pojednávaní v odpovedi na otázku Všeobecného súdu, čo bolo zaznamenané do zápisnice z pojednávania.

76 Keďže sa táto žaloba netýka zachovania procesných práv žalobkyne, samotná skutočnosť, že žalobkyňa mohla byť považovaná za dotknutú osobu v zmysle článku 88 ods. 2 ES, nemôže postačovať na uznanie prípustnosti žaloby. Žalobkyňa teda musí preukázať, že má osobitné postavenie v zmysle judikatúry vychádzajúcej z rozsudku Plaumann/Komisia, už citovaného v bode 42 vyššie, najmä preto, lebo jej postavenie na trhu bolo opatreniami, ktoré sú predmetom rozhodnutia, podstatne ovplyvnené.

77 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podnik sa nemôže dovolávať len toho, že je konkurentom podniku, ktorému plynú výhody z predmetného opatrenia, ale musí preukázať aj závažnosť zásahu do svojho postavenia na trhu (rozsudky Súdneho dvora z 23. mája 2000, Comité d'entreprise de la Société française de production a i./Komisia, C-106/98 P, Zb. s. I-3659, body 40 a 41, a z 22. novembra 2007, Španielsko/Lenzing, C-525/04 P, Zb. s. I-9947, bod 33; rozsudok Súdu prvého stupňa z 27. septembra 2006, Werkgroep Commerciële Jachthavens Zuidelijke Randmeren a i./Komisia, T-117/04, Zb. s. II-3861, bod 53).

78 V prejednávanej veci, ako to potvrdila žalobkyňa na pojednávaní v odpovedi na otázku Všeobecného súdu, sa ovplyvnenie jej konkurenčného postavenia musí skúmať vzhľadom na príjemcov pomoci z predmetných opatrení pomoci. Vzhľadom na to, že predmetné opatrenia smerujú k podpore kinematografickej a audiovizuálnej tvorby, treba teda konštatovať, že prospievajú hospodárskym subjektom, ktorých činnosťou je produkcia v oblasti kinematografie a audiovizuálnej oblasti, alebo aspoň v jednej z týchto oblastí, podľa uvedených opatrení. Okrem toho je nesporné, že žalobkyňa, ktorá je prevádzkovateľom televíznych služieb, rovnako pôsobí v produkcii diel, a z tohto dôvodu môže byť takisto príjemcom pomoci podľa predmetných opatrení na podporu.

79 Žalobkyňa identifikuje ako prevádzkovateľov, vo vzťahu ku ktorým bolo ovplyvnené jej konkurenčné postavenie, ostatných prevádzkovateľov televíznych služieb a veľké skupiny audiovizuálnej komunikácie. Navyše uvádza, že bolo ovplyvnené jej postavenie na trhu televízneho vysielania s voľným prístupom a na trhu akvizície práv k audiovizuálnemu obsahu.

80 Treba však konštatovať, že žalobkyňa konkrétne a presne nepreukázala, v čom bolo jej konkurenčné postavenie, najmä na týchto dvoch trhoch, podstatne ovplyvnené v porovnaní s jej konkurentmi, prevádzkovateľmi televíznych služieb a veľkými skupinami audiovizuálnej komunikácie, ktorí využívajú predmetné opatrenia.

81 Žalobkyňa v prvom rade nepredložila dôkazy, ktoré by umožňovali prijať záver, že jej konkurenčné postavenie je podstatne ovplyvnené v porovnaní s ostatnými prevádzkovateľmi televíznych služieb, pokiaľ ide o napadnuté povinnosti investovania, ako aj o opatrenia CNC na podporu.

82 Pokiaľ ide o povinnosti investovania, treba po prvé konštatovať, že žalobkyňa nepredložila žiadny argument nasvedčujúci tomu, že ostatní prevádzkovatelia televíznych služieb – ktorí môžu využívať tieto opatrenia na ich eventuálnu produkčnú činnosť – podliehajú iným podmienkam, než sú podmienky uložené žalobkyni na to, aby ich využívala, a ktoré by mohli vyvolať podstatné ovplyvnenie jej konkurenčného postavenia.

83 Žalobkyňa po druhé uvádza, že suma jej výdavkov z dôvodu povinností investovania významne prevyšuje sumy výdavkov jej konkurentov, najmä France 2, France 3 a M6, na úkor slobody rozhodovania o využití svojho rozpočtu a jej výberu v oblasti programu, čo prispieva k jej individualizácii v porovnaní s jej konkurentmi. Ako však žalobkyňa potvrdila na pojednávaní v odpovedi na otázku Všeobecného súdu, prevádzkovatelia televíznych služieb, s ktorými je v konkurenčnom postavení, sú podľa opatrení, ktoré sú predmetom rozhodnutia, rovnako zaviazaní k povinnosti investovania. Okrem toho treba poznamenať, že suma týchto povinností je určená uplatnením percentuálnej sadzby na obrat dotknutého prevádzkovateľa televíznych služieb za predchádzajúci rok (pozri bod 26 vyššie). V dôsledku toho skutočnosť, že podľa francúzskej právnej úpravy sú konkurenti uvádzaní žalobkyňou zaviazaní povinnosťou investovania v rovnakom pomere ako žalobkyňa z dôvodu uplatnenia rovnakej percentuálnej sadzby na svoj obrat, vedie podľa vzoru Komisie a Francúzskej republiky k záveru, že pokiaľ sa ukázalo, že suma výdavkov žalobkyne prevyšuje sumu výdavkov uvedených konkurentov, táto okolnosť je iba dôsledkom skutočnosti, že jej obrat je vyšší než ich obrat. Žalobkyňa sa teda nemôže dovolávať uvedenej okolnosti s cieľom preukázať osobitné postavenie v zmysle judikatúry vychádzajúcej z rozsudku Plaumann/Komisia, už citovaného v bode 42 vyššie. Navyše žalobkyňa nepredložila žiadny dôkaz preukazujúci podstatné ovplyvnenie jej konkurenčného postavenia

k dátumu prijatia rozhodnutia z dôvodu uplatnenia osobitnej percentuálnej sadzby na ostatných prevádzkovateľov televíznych služieb.

84 Po tretie v rozpore s tvrdeniami žalobkyne neumožňuje skutočnosť, že suma povinnosti investovania je vypočítaná s odkazom na obrat dotknutého prevádzkovateľa televíznych služieb, a nie vo vzťahu k jeho programovému rozpočtu, ako to uvádza článok 5 smernice 89/552, prijať záver o osobitnom postavení žalobkyne. Žalobkyňa totiž nepreukázala, v čom sa tento spôsob výpočtu odlišuje od spôsobu výpočtu u jej konkurentov, prevádzkovateľov televíznych služieb, keď sama napokon zdôrazňuje, že iní prevádzkovatelia takýchto služieb sa môžu nachádzať v podobnej situácii. Na druhej strane Všeobecnému súdu neprislúcha v rámci tejto žaloby skúmať predmetnú francúzsku právnu úpravu vzhľadom na smernicu 89/552.

85 Po štvrté, pokiaľ ide o povinnosť venovať aspoň dve tretiny výdavkov podľa povinnosti investovania v audiovizuálnej oblasti a najmenej tri štvrtiny výdavkov podľa povinnosti investovania v oblasti kinematografie na rozvoj nezávislej tvorby (pozri bod 9 vyššie), treba poznamenať, že definícia „nezávislého producenta“ vo francúzskej právnej úprave predpokladá najmä to, že producent je nezávislý od prevádzkovateľa televíznych služieb, ktorý je objednávateľom predmetného diela (bod II ods. 249 rozhodnutia), čo účastníci potvrdili na pojednávaní. Hoci by takéto obmedzenie mohlo mať za dôsledok limitovanie možnosti rozvíjať svoju produkčnú činnosť, ako to uvádza žalobkyňa, treba konštatovať, že žalobkyňa neuvádza, v čom sa jej situácia odlišuje od situácie ostatných prevádzkovateľov televíznych služieb, s ktorými sa nachádza v konkurenčnom postavení.

86 Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalobkyňa nepreukázala, že pokiaľ ide o povinnosť investovania, jej konkurenčné postavenie bolo v porovnaní s ostatnými prevádzkovateľmi televíznych služieb podstatne ovplyvnené.

87 V nadväznosti na to, pokiaľ ide o opatrenia CNC na podporu napadnuté v rámci tejto žaloby, žalobkyňa neuvádza žiadne tvrdenie na preukázanie svojej osobitnej situácie v porovnaní s ostatnými prevádzkovateľmi televíznych služieb. Navyše treba poznamenať, že povinnosť producenta, ktorý, s cieľom využívať tieto opatrenia, musí disponovať financovaním zo strany prevádzkovateľa televíznych služieb, a s tým súvisiaca podmienka nezávislosti tohto producenta od prevádzkovateľa televíznych služieb poskytujúceho uvedené financovanie, je uložená rovnakým spôsobom žalobkyni a ostatným prevádzkovateľom televíznych služieb, čo žalobkyňa nepopiera.

88 Pokiaľ ide o financovanie týchto opatrení CNC na podporu najmä platením dane prevádzkovateľmi televíznych služieb, žalobkyňa na pojednávaní a v odpovedi na otázku Všeobecného súdu potvrdila, že jej konkurenti, prevádzkovatelia televíznych služieb dani podliehajú. Treba teda konštatovať, že táto daň vychádza z obratu prevádzkovateľov televíznych služieb a že dlžná suma je vypočítaná uplatnením percentuálnej sadzby na tento obrat. Žalobkyňa preto nemôže byť považovaná za individualizovanú vo vzťahu k ostatným prevádzkovateľom televíznych služieb, s ktorými je v konkurenčnom vzťahu.

89 Treba teda konštatovať, že žalobkyňa nepreukázala, že jej konkurenčné postavenie bolo, pokiaľ ide o napádané opatrenia CNC na podporu, podstatne ovplyvnené vo vzťahu k ostatným prevádzkovateľom televíznych služieb.

90 Pokiaľ ide v druhom rade o tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého jej konkurenčné postavenie bolo ovplyvnené vo vzťahu k veľkým skupinám audiovizuálnej komunikácie, treba poznamenať, že žalobkyňa nedefinuje uvedené skupiny presne a dostatočne jasným spôsobom neuvádza, v akom konkurenčnom vzťahu sa voči nim nachádza.

91 Treba pripomenúť, že konkurenčné postavenie žalobkyne sa musí skúmať vzhľadom na postavenie príjemcov pomoci podľa predmetných opatrení. Z toho vyplýva, že veľké skupiny audiovizuálnej komunikácie, na ktoré poukazuje žalobkyňa, musia mať aspoň aktivity v produkcii diel. Keďže tieto skupiny takisto pôsobia v televíznom vysielaní, treba konštatovať, že žalobkyňa nijako nespresňuje, v čom sa ich situácia odlišuje od situácie prevádzkovateľov televíznych služieb s produkčnou činnosťou, ktorá sa skúmala v bodoch 81 až 89 vyššie.

92 Za týchto okolností treba konštatovať, že dovolávanie sa ovplyvnenia svojho konkurenčného postavenia vo vzťahu k veľkým skupinám audiovizuálnej komunikácie zo strany žalobkyne nie je dostatočne podrobné a odôvodnené na to, aby umožňovalo konštatovať existenciu osobnej dotknutosti žalobkyne. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že Všeobecnému súdu neprislúcha postupovať spôsobom domnienok, pokiaľ ide o konkrétne skutkové aj právne úvahy, ktoré by mohli byť podkladom žaloby (uznesenie Súdu prvého stupňa z 19. mája 2008, TF1/Komisia, T-144/04, Zb. s. II-761, bod 57).

93 Vzhľadom na vyššie uvedené treba prijať záver, že žalobkyňa z právneho hľadiska dostatočne nepreukázala podstatné ovplyvnenie svojho konkurenčného postavenia a nemôže byť považovaná za individuálne dotknutú rozhodnutím. V dôsledku toho nemá aktívnu legitimáciu.

94 Tento záver nemôže byť spochybnený tvrdením žalobkyne založeným na tom, že pokiaľ by táto žaloba bola vyhlásená za neprípustnú, nedisponovala by žiadnym prostriedkom pre napadnutie rozhodnutia. Stačí pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora sa nemožno od podmienok prípustnosti žaloby o neplatnosť odchýliť z dôvodu výkladu žalobcu týkajúceho sa práva na účinnú súdnu ochranu. Pokiaľ ide osobitne o oblasť, ktorá je predmetom tejto žaloby, Súdny dvor mal príležitosť spresniť, že subjekt, ktorého sa rozhodnutie Komisie v oblasti štátnej pomoci priamo a osobne netýka, a ktorého záujmy preto nie sú ovplyvnené štátnym opatrením, ktoré je predmetom tohto rozhodnutia, sa nemôže v súvislosti s uvedeným rozhodnutím dovolávať práva na súdnu ochranu (pozri rozsudok Súdneho dvora z 22. novembra 2007, Sniace/Komisia, C-260/05 P, Zb. s. I-10005, body 64 a 65, a citovaná judikatúra). Zo skutočností uvedených vyššie vyplýva, že jedna z týchto dvoch podmienok v prejednávanej veci práve chýba, keďže žalobkyňa nepreukázala, že je rozhodnutím osobne dotknutá. Z toho vyplýva, že žalobkyňa nemôže tvrdiť, že vyhlásenie tejto žaloby za neprípustnú poškodzuje jej právo na účinnú súdnu ochranu.

95 Zo všetkých predchádzajúcich úvah vyplýva, že táto žaloba musí byť odmietnutá ako neprípustná.

O trovách

96 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobkyňa nemala vo veci úspech, je opodstatnené zaviazať ju na znášanie vlastných trov konania, ako aj trov konania Komisie v súlade s jej návrhmi.

97 Podľa článku 87 ods. 4 toho istého rokovacieho poriadku členské štáty, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci, znášajú vlastné trovy konania. Francúzska republika teda znáša svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (piata komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. Žaloba sa odmieta ako neprípustná.

2. Télévision française 1 SA (TF1) znáša vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Európskej komisii.

3. Francúzska republika znáša svoje vlastné trovy konania.

Vilaras Prek Ciucă

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 13. septembra 2010.

Podpisy